

PICS DE FONTNEGRA

Pel Coll de Pimorent

Distància	12,7 km
Desnivell acumulat	1026 m
Nivell de dificultat	fàcil
Data	19 de juny de 2008
Cartografia	IGN Bourg-Madame 2249 OT (1:25000)
Punts per a GPS	Pics de Fontnegra

A l'Alta Cerdanya, termenejant amb Andorra i l'Ariège hi ha la Serra de l'Orri de la Vinyola, que s'estén de ponent a llevant des dels Pics d'Envalira fins al Coll de Pimorent. A tramuntana de la Vall de Campcardós i a migdia de la Vall de l'Ariège. Malgrat l'explotació a que s'han vist sotmesos els seus entorns (mines, Pas de la Casa, estació d'esquí de Portè-Pimorent,...) conserva indrets quasi feréstecs i un rosari de cims poc freqüentats pels excursionistes.

El sostre de la serra son els pics de Fontnegra. El seu nom prové de color fosc del material que conforma tot el sistema. Però a diferència dels seus veïns d'Envalira (Pic Negre d'Envalira,...) que estan formats bàsicament per esquist, aquí la roca és granítica.

Hi ha dos punts de partida per als itineraris d'aquesta zona: des del Pas de la Casa o des del Coll de Pimorent. No hi ha rutes ressenyades des de la vall de Campcardós, ni camins expressats al mapa per aquest costat.

El itinerari que proposem és fàcil, sense passos compromesos. Tant solament una curta grimpada per enfilarnos al con final, entre mig de grans blocs de granit. Si ens sembla curt podem allargar-lo arribant-nos, en poca estona més, al Pic de la Mina o fins i tot carenejant vers gregal (n.o.) fins al Pic de Fontfreda. Els camins no son gaire fressats i la senyalització pràcticament inexistent. Però la ruta resulta sempre evident.

Itinerari

Deixem el vehicle a l'aparcament que hi ha a l'esquerra de la N-20 de Porté en direcció al Coll de Pimorent (1.920 m), just abans d'arribar-hi.

Comencem a caminar vers ponent per una pista (sense neu és possible recórrer un tram més amb el vehicle fins que el seu estat deficient ens ho permeti, estalviant-nos entre un i dos quilòmetres). Suau pujada. Anem deixant al fons a mà esquerra les instal·lacions de les instal·lacions d'esquí de Porté-Pimorent. La pista descriu un gir molt obert de 90° progressivament a migdia. Podem fer drecera per entremig de terreny de pastura. Abastem una bifurcació de la pista (fites). Pel ramal de la dreta marxa l'ARP que, vers ponent, anirà a passar per les antigues mines de ferro del Pic de la Mina. El de l'esquerra baixa buscar el rec de l'Orri de la Vinyola, prop de la bassa del mateix nom, al començament del telecadira del Pic de la Mina. Podem seguir aquest ramal i després enfilarnos per una pista de servei paral·lela al traçat del telecadira o fer una mica de drecera marxant –sense camí– per entremig d'ambdues pistes anant a passar pel costat d'una cabana fins abastar la pista de servei abans esmentada.

Seguim per poca estona la pista que acaba sota mateix del telecadira (2.204 m). (1) Cal estar atents a unes fites que ens indiquen el inici d'un corriol que s'endinsa vers la coma. Poc evident al començament però després, sense neu, és defineix millor. Marxem en direcció a garbí (so) per anar girant progressivament a migdia, anem guanyant alçària (moderat pendent) per la falda llevantina del Pic de la Mina, evitant el pedregar del fons de la coma, que deixem a l'esquerra. Ens adreçem al llom d'un evident contrafort del Pic de la Mina, travessant algun tram de tartera. El corriol es bifurca. El ramal de l'esquerra baixa a buscar el fons de la coma. Seguim enfilant-nos pel de la dreta en fort pendent, fins abastar el llom herbat i, ben aviat, l'estany de l'Orri de la Vinyola. (2.490 m., 1h 40').

Des de l'estany, tenim a mestral (no.) el Pic de la Mina. A migdia el Coll de l'Orri de la Vinyola on cal adreçar-nos. A xaloc (se.) la impressionant paret del Pic de les Valletes i seguint la carena, a gregal (ne.) el Pic de Fontfreda. Hauríem pogut estalviar-nos el pas per l'estany prenent abans un corriol poc definit que marxa a la dreta i va a buscar el llom del contrafort a més alçària. Però el racó a la riba de l'estany, mereix la petita marrada que hem fet.

Ens enfilem, sense camí fressat, pel llom herbat del contrafort que baixa del Pic de la Mina, a migdia de l'estany, vers ponent, en direcció a un coll evident entre aquest pic i el Coll de l'Orri de la Vinyola. El pendent és considerable. Abastem el corriol que esmentàvem abans i que estalvia el pas per l'estany. El seguim a mà esquerra, per continuar enfilant-nos vers garbí (s.o.). Més endavant observarem que, pocs metres per sobre nostre i seguint el fil del coll, discorre un altre corriol que, provinent del Pic de la Mina, s'adreça al coll de l'Orri de la Vinyola. El prenem també a mà esquerra. Des d'aquí ja podem observar a ponent, la coma, l'estany i el pic dels Pedrons, al nord de les canals que baixen dels Pics de Fontnegra que també tenim a la vista.

Som a la divisòria d'aigües entre les conques del Segre i del Garona. El Pic de la Mina fa de partió. L'Estany de l'Orri de la Vinyola i el seu rec tributen al Carol i aquest al Segre. En canvi l'estany de Pedrons i el seu desguàs pel rec del Baladrar, ho fan a l'Arièja que alhora lliura el seu cabal al Garona.

Abastem el coll de l'Orri de la Vinyola (2.760 m). Els Pics de Fontnegra son un conjunt d'elevacions del cordal carener entre la coma de Campcardós a migdia, per on presenten un pendent moderat, ben diferent del nord on cauen abruptament sobre la coma de Pedrons. A l'hora de ressenyar-les hi ha discrepàncies pel que fa al nom i fins i tot a les alçàries, segons la cartografia consultada. Però en general hom coincideix a assenyalar com a més occidental el Pic de l'Esquella (2.785 m.), després l'Occidental de Fontnegra (2.855 m), separat del Central (i més alt de tots amb 2.877 m) per la Portella de les Valletes. I resta el més proper al coll, ressenyat com Oriental (2.830 m.).

Hi ha un corriol força més fressat que els que hem seguit fins ara, a migdia del cordal carener que hi marxa paral·lel vers ponent. Nosaltres però preferim seguir inicialment per aquest cordal, que ens ofereix millors perspectives. Tant per una opció com per l'altra ens cal fer un gir de 90°, vers ponent. Ens enfilem al primer cim (2.788 m). Per abastar-lo ens cal superar un curt però aeri pas. Després perdem alçària anant a buscar el camí i seguint-lo, deixem a la dreta el Pic Oriental, encarant el que destaca com a més alt del conjunt. Ens cal grimpar entre els grans blocs granítics que formen el con cimer.

Pic Central de Fontnegra (2.877 m, 3h 30'). Podem albirar a migdia el Puigpedrós i la Portella de Meranges, sobre el Roc Colom i el Peiraforca. També la Tosseta de l'Esquella i el Pic d'Engorgs. La vall del Campcardós ens queda amagada. Vers garbí i més allunyada, destaca la Tossa Plana de Lles. A ponent destriem els Pics

d'Envalira i, més enrere, sobresurten el circ dels Pessons, l'Alt del Griu i els cims de Cubil. Vers mestral, al fons de la vall, l'estany de les Abelles (o de Fontnegra, segons els mapes) i poc més enllà el Pas de la Casa. En la mateixa direcció creiem albirar els Pics de l'Estanyó de la Serrera. Vers el nord, als nostres peus tenim el Pic de Pedrons del que ens en separa una aguda cresta. A gregal marxa el riu Arièja per la profunda vall de l'Ospitalet i, més a sol ixent, per sobre els cims del Pic de les Valletes i de Fontfreda, treuen el cap el Puigpedrós de Lanós, el Coma d'Or i el massís del Carlit, amb la Pica i els de Coll Roig.

Retornem pel mateix camí, esmerçant-hi 2h i 30'.

- (1) Malgrat que els corriols son poc fressats i les fites escadusseres i que en diversos punts és fàcil perdre'n el rastre, els representats al mapa de l'IGN coincideixen exactament amb la realitat.